

ת"פ 54612/11/13 - מדינת ישראל נגד יגאל אלוש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 54612-11-13 מדינת ישראל נ' אלוש
בפני כב' השופט עידו דרואן

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד זרנגר

נגד

יגאל אלוש

הנאשמים

בעצמו וע"י ב"כ עו"ד קבלר

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בנובמבר 2013, הואשם הנאשם בשתי עבירות אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1997.

תחילה סרב הנאשם לייצוג עורך-דין וחקר בעצמו את עדי התביעה (ביכולת וביעילות), אך לאחר תום מסכת התביעה הסכים לייצוג ומסכת ההגנה והסיכומים נשמעו כשהנאשם מיוצג.

רקע ועיקרי המחלוקת:

רקע:

1. משפחתו של הנאשם מתגוררת בבית משותף בשכונת "גפן" ברמת-גן, במתחם שיועד להתחדשות עירונית ("פינוי בינוי"), כשמבצעת העבודות היא חברת אוליאנדר יזמות ונדל"ן בע"מ השייכת למתלון, היזם מר צבי גפן. המתלוננת גב' חגית זהבי היא מנהלת בחברה.
2. הנאשם הוא פעיל חברתי ועומד בראש התארגנות דיירים, לדבריו. לנאשם טענות רבות נגד המתלון והחברה שבעלותו, בעניין יחסם לדיירי המתחם. בנוסף, הנאשם מסוכסך עם החברה והמתלון בעניין פינוי משפחתו מהמתחם והתקיימו הליכים משפטיים לפינוי.

האישומים ועיקרי גרסת הנאשם:

1. ביום 24.3.13 בשעת בוקר, ניגש הנאשם למתלון שישב ברכבו, ואיים עליו ש"הוא [הנאשם] היה בעבריינות

ויצא מזה, ושאלם יהיה צורך, הוא יפנה שוב לעבריינות ואין לו שום בעיה לירות לו [למתלונן] כדור בראש... שהוא יודע שלמרות התיאום שלו [של המתלונן] עם המשטרה, אי-אפשר לשמור עליו 24 שעות ביממה". לאחר דברים אלה, רשם הנאשם את מספר הרכב של המתלונן.

הנאשם מאשר שאכן פנה למתלונן בהזדמנות האמורה, הלן באוזניו על יחס החברה לדיירי המתחם וניסה לשכנעו להגיע להבנה עם הדיירים. הנאשם אף "איים" על המתלונן שיתקוף אותו באינטרנט ויפגין עם אחרים מול משרד המכירות של החברה, אך לא איים כלל באופן הנטען.

2. ביום 28.7.13 בשעת בוקר, החל צוות פועלים מטעם החברה להרוס דירה לפי פסק-דין והיתר הריסה. הנאשם מיהר למקום, ודרש מהפועלים להפסיק את ההריסה מחשש לנזק לדירת משפחתו. המתלוננת הגיעה למקום ואז איים עליה הנאשם באמרו "אני אצמיד לך מטען חבלה לרכב, את עוד לא מכירה אותי, את עוד תפגשי אותי, את עוד תצטערי על זה, בכסף שקיבלת אני עוד אקנה לך חלקה בבית העלמין". הנאשם אף סימן בידו תנועת-שחיטה בצווארו.

הנאשם אישר שהגיע למקום ודרש להפסיק את העבודה, אך כופר בהשמעת האיומים. לדבריו, אמר למתלוננת שהוא "יראה להם מה זה בבית המשפט", שהוא "זיין אותם בבית המשפט, ו"קחי את הכסף תמותי אינשאללה בעזרת השם", ואף-זאת בתגובה לדברים שאמרה המתלוננת. הנאשם הכחיש את האמירות בדבר מטען חבלה ובית עלמין, ואת תנועת השחיטה.

האירוע ביום 24.3.13 (אישום שני):

בהודעתו (נ/1) מיום האירוע תאר המתלונן את פניית הנאשם אליו, ואת השיחה שהלכה והחריפה עד שהנאשם השמיע את האיומים הנטענים - "איים לתקוע לי כדור בין העיניים". לאחר חילופי הדברים הלך הנאשם אל מאחורי הרכב והעתיק את מספר הרכב לטלפון הנייד שלו. מספר ימים לאחר מכן, ביום 28.3.13, הגיע המתלונן שוב למשטרה ומסר שמצא בכניסה למשרדו עצם של חיה. המתלונן חשש שמדובר במסר מאיים, וחשש שהמסר קשור לנאשם, נגדו הוצא יום קודם לכן צו הרחקה מהמתלונן (נ/2). עוד יצוין שבהודעה שלישית שמסר המתלונן לאחר האירוע ביום 28.7.13 (נ/3) אף הדגיש המתלונן שהנאשם לא הפר צו הרחקה ושבשיחה טלפונית שיזם הנאשם לא איים הנאשם. הפעם התייחס הנאשם לאירוע הקודם בו "איים הנאשם לתקוע לי כדור בין העיניים".

בעדותו חזר המתלונן על תיאור המקרה, חידד ואמר שהנאשם "אמר שיתקע לי כדור בין העיניים, זה הביטוי המדויק", ושהנאשם צילם בטלפון הנייד את לוחית הזיהוי של הרכב.

בחקירתו הנגדית אישר המתלונן שהוא לא חושש מהנאשם, ושתחילת אותה שיחה לא היתה מאיימת. לעניין "הביטוי המדויק" אמר עתה המתלונן ש"אני משוכנע שאמרת שתירה כדור בראש, לא זוכר בדיוק אם אמרת בדיוק 'בין העיניים' או לא". לעניין רישום או צילום הרכב, לא זכר המתלונן מה בדיוק עשה הנאשם ולא יכול היה לשחזר תנועותיו, אך אמר שהנאשם "ניצב מול החלק האחורי של האוטו והתרכז בלוחית הזיהוי".

בהודעתו (ת/3) מיום 27.3.13 תאר הנאשם בפירוט חילופי דברים בינו לבין המתלונן ושלל איומים. הנאשם אמר

למתלונן שהוא יתלונן נגדו במשטרה בגין 'גזלת זכויות הדיירים', שיפגין מול משרד המכירות ושהוא "לא יודע אם יום אחד יקומו עליו אנשים ויעשו משהו". במענה לשאלות פרטניות של החוקר, שהציג לנאשם את האמרות המיוחסות לו על-ידי המתלונן, טען הנאשם שנאמרו אמירות דומות אך חפות: הנאשם אמר למתלונן שהוא [המתלונן] מתנהג כעברין, ושאיך אדם אינו מוגן ובשמיים ישפטו אותו. הנאשם אישר שהטלפון הנייד שלו היה בידו, אך טען שרק חייג ולא צילם או רשם את מספר הרכב.

בעדותו בבית המשפט הוסיף הנאשם וטען שגם אמר לנאשם שהוא יכול לתקוף אותו באינטרנט, וחזר על טענתו בדבר מהותם הלא-מאיימת של חילופי המילים.

האירוע ביום 28.7.13 (אישום ראשון):

בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת כיצד הוזעקה למקום על-ידי הפועלים שביצעו עבודת פינוי והריסה של דירה, לפי פסק-דין והיתר הריסה (ת/2), ומצאה במקום גם את הנאשם שהתנגד להריסה ושוטרים, ובהם השוטרת (רס"ל שחר סידס, עת/2). בעוד המתלוננת מסבירה לשוטרים את העניין ומצגיה להם את היתר ההריסה, החל הנאשם לצעוק על המתלוננת, התקרב אליה ואמר לה "בכסף שאת מקבלת כאן אני אקנה לך חלקת קבר בבית העלמין. אני יודע באיזה רכב את נוסעת", וכן אמר שיצמיד לה מטען לרכב ובכל בוקר תצטרך לבדוק שאין לה מטען. המתלונן המתין באותה עת מעבר לכביש, וכשהמתלוננת אמרה לו שהנאשם מאיים שירצח אותה, סימן למתלוננת לבוא. אז הסתובב הנאשם, ראה את המתלונן, וסימן לו בתנועת-שחיטה בצווארו.

בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת שהנאשם התלהם מאוד, אך שללה כליל את טענתו שאמר "אני אקרע אותך ואזיין אותך בבית המשפט", ואמרה שלא אמר את המילים "בית המשפט" ושלא התריע על הליכים משפטיים, אלא איים בצורה אישית. המתלוננת שללה את טענת הנאשם כביכול אמר "שהכסף שאתם עושקים שילך לתרופות ולמצבה". המתלוננת אמרה שהיא מקווה שאין לנאשם את פרטיה ואת כתובת מגוריה.

בהודעתו (נ/3) מיום האירוע סיפר המתלונן שחגית ביקשה שיגיע להביא את החלטת בית המשפט המתירה הריסה. המתלונן הגיע, שמע צעקות בין הנאשם לבין המתלוננת ולכן התרחק, למוד ניסיון מהמקרה הראשון. אז קרא לו הנאשם וסימן לו תנועת-שחיטה. המתלונן הבהיר שלא שמע את איומיו של הנאשם על חגית כי בשלב זה לא היה אתה.

בחקירתו הנגדית לא נשאל המתלונן דבר על האיום, אף שנחקר על נסיבות אחרות של האירוע. כבר עתה אומר, שכיון שהנאשם לא היה מיוצג על-ידי עורך-דין באותו שלב במשפט, לא אתן להימנעותו מחקירה נגדית את המשמעות שיש לתת לה בדרך-כלל[1].

השוטרת סידס רשמה דו"ח (ת/1) בעת האירוע, ובעת עדותה לא זכרה כלל את האירוע. לפי הדו"ח, התקשר הנאשם למשטרה ולמקום הגיעו שוטרים. בהגיעה למקום ראתה השוטרת את הנאשם ואת הפועל אליהו רובין מתווכחים בצעקות, ובעוד השוטרת מבררת את מהות העניין, הגיעה המתלוננת למקום ואחריה המתלונן. לאורך ניסיונותיה של השוטרת להרגיע את הנאשם ולהבין במה מדובר, התלהם הנאשם, צעק על המתלוננת ואיים עליה באמרו "אני אראה לך מה זה... את לא יודעת עם מי את מתעסקת... אני אדאג שהכסף הזה ילך לתרופות לילדים שלך". השוטרים החליטו

שלא למנוע את ההתנגדות להריסה, כיון שהעבודה לא תואמה מראש עם המשטרה. המתלוננים פנו לשוטרים בסיום האירוע וטענו שהנאשם הפנה את ראשו אליהם וסימן להם שיהרוג אותם בתנועת-שחיטה. הנאשם עוכב ונלקח לתחנה, והמתלוננים הופנו לתחנה להגשת תלונה.

בהודעתו (ת/4) מיום האירוע שלל הנאשם השמעת איומים. לדבריו, אכן התרגז ואמר למתלוננת ש"אני הפעם אגמור אותם ואחסל אותם משפטית". במענה לשאלות פרטניות של החוקר, שהציג לנאשם את האמרות המיוחסות לו על-ידי המתלוננת, טען הנאשם שנאמרו אמירות דומות אך חפות: הוא אכן אמר למתלוננת שהיא עוד תפגוש אותו, אך בבית המשפט; ש"בעזרת השם יהיה לה כסף לחלקת קבר מבית הזה"; "את לא יודעת עם מי את מתעסקת, אני אצלם ואעלה ליוטיוב ולפייסבוק". הנאשם שלל איום בהצמדת מטען לרכב ואיום בתנועת-שחיטה.

בעדותו חזר הנאשם על גרסתו, ובחקירתו הנגדית הוסיף ומסר שאמר למתלוננת ש"תקחו את הכסף לתרופות", ולא כאיום.

עד ההגנה מר אליהו רובין, פועל שעובד עבור המתלונן, סיפר שהנאשם היה נרעש ומבוהל ודרש להפסיק את ההריסה. רובין התקשר למתלוננת שהגיעה, והנאשם הזמין משטרה. המתלוננת הגיעה אחרי השוטרים, וכשבאה וכולם ירדו במדרגות, אמר לה הנאשם שההריסה אינה חוקית ו"אני אזין אותך בבית משפט, אני אראה לך בבית משפט, אתם עבריינים...".

בחקירתו הנגדית הבהיר העד שאינו יודע אם ייתכן שהנאשם איים איומים שלא נקלטו על-ידו, אך הוא היה סמוך מאוד למתלוננת ולנאשם במהלך האירוע.

דין ומסקנות:

1. עדותו של המתלונן עשתה רושם מהימן מאוד. העד היה מאופק בתשובותיו, לא ניצל הזדמנויות שנקרו לו בהודעותיו ובעדותו כדי להאדיר ולהחמיר את תיאור האירועים (וכך הדגיש, בהודעתו ובעדותו, את האופן הלא-מאיים של השיחה עד להשמעת האיומים ואת העובדה שהנאשם ציית לצו ההרחקה ובשיחה מאוחרת לא איים), והבחין - אף ציין - בין דברים שקלט בחושיו לבין דברים ששמע מאחרים.
2. גם עדותה של המתלוננת עשתה רושם דומה, וניכר היה שאיומי הנאשם הותירו בה רושם קשה. המתלוננת זכרה את האמירות שנאמרו לה והעידה בבטחה ובאופן קוהרנטי.
3. לעומתם, גרסת הנאשם לא זכתה לאמוני: קו ברור בדברי הנאשם בהודעותיו ובעדותו היה הימנעות מהכחשה חזיתית של המילים המיוחסות לו (רובן ככולן), אך משלמד מה מיוחס לו, מפי חוקר המשטרה - הוסיף מילים נוספות שנועדו לתת אופי לא-פלילי לאותם היגדים.
4. לאירוע מיום 24.3.13 (אישום שני):

א. משנותן אני אמון בלתי-מעורער במתלונן, ומשעדות הנאשם אינה אמינה בעיני, קובע אני כי הנאשם אכן השמיע איום כלפי המתלונן;

עמוד 4

ב. אינני נותן כל משקל לשינוי הקל בנוסח הדברים מפי המתלונן - בין אם נאמר "כדור בראש" ובין אם נאמר "כדור בין העיניים" - לנוכח חלוף הזמן ולו בין הודעתו הראשונה של המתלונן לבין הודעתו השלישית, כשלושה חודשים. שינוי נוסח אלו רק מחזקים את מסקנתי, שלא מדובר בגרסת כזב שהמתלונן שינן אותה קודם למסירת הודעותיו ועדותו;

ג. בתלונתו של המתלונן לעניין עצם החיה שמצא מול דלת משרדו, אינני רואה מגמת השחרה של הנאשם, שנעדרה מהודעתו הראשונה של המתלונן ומעדותו: ברור מדוע ראה עצמו המתלונן כנמען למסר מאיים, ומדוע קשר את המסר לנאשם, נגדו הוצא צו הרחקה מהמתלונן;

ד. מילות האיום הן אלו אותן מסר המתלונן למשטרה ביום האירוע, ש"הוא [הנאשם] היה בעבריינות ויצא מזה, ושאלם יהיה צורך, הוא יפנה שוב לעבריינות ואין לו שום בעיה לירות לו [למתלונן] כדור בראש... שהוא יודע שלמרות התיאום שלו [של המתלונן] עם המשטרה, אי-אפשר לשמור עליו 24 שעות ביממה";

5. לאירוע מיום האירוע ביום 28.7.13 (אישום ראשון):

א. לאירוע זה שני חלקים נפרדים: הראשון - הוויכוח בין הנאשם למתלוננת והשמעת ההיגדים המאיימים לפי הנטען, כשהשוטרת ורובין היו קרובים מאוד לנאשם; השני - סימון תנועת-שחיטה מצד הנאשם כלפי המתלונן (או המתלוננים), לדברי המתלוננים, במצב שלא נראה על-ידי השוטרת ורובין;

ב. לעניין איומי הנאשם כלפי המתלוננת, אשוב ואומר שמצאתי את המתלוננת מהימנה, ולא כך מצאתי את גרסת הנאשם. עם-זאת, נותר ספק מסוים, קטן אך ממשי ובוודאי סביר: רובין עמד בצמידות למתלוננת ולנאשם. רובין עבד ועובד עם החברה, וניתן לצפות שיצדד במתלוננת, והוא אף הכחיש קשר עם הנאשם. והנה, רובין מסר שה"איומים" ששמע מפי הנאשם נגעו לפעולות שינקוט בבית המשפט, ותו-לא (ואפילו נוסחו הדברים באופן גס). אמנם, רובין לא יכול היה להתחייב ששמע את כל דברי האיום או הספק-איום שהושמעו, וברגיל, "לא שמענו - אינה ראייה", מה-גם שבמקום התחוללה מהומה, כתיאור המעורבים והשוטרת; אך כאן נוסף מחדל של התביעה - התביעה לא עימתה את רובין עם ההיגדים שלטענתה נאמרו מפי הנאשם. החקירה הנגדית הינה הכלי המרכזי בבחינת עדותם של עדים. כאשר נמנע צד מחקירתו הנגדית של עד בנקודה מהותית, חזקה שתשובות העד לא היו משרתות עניינו (בכפוף לחריגים אינם מתקיימים בענייננו) (ע"פ 38/61 **יצחק נ' היו"מ**, פ"ד טו, 514, 528; ע"א 260/82 **סלומון נ' אמונה**, פ"ד לח(4) 253, 258; ועוד);

ג. לעניין סימון תנועת השחיטה כלפי המתלונן (או המתלוננים), מצאתי דבריהם מהימנים ומשתלבים זה בזה. לכך יש להוסיף, שטענת המתלוננים עלתה מיד ובצמוד לאירוע, בעוד השוטרים במקום (**ת/1**). מידיות התלונה מקטינה את החשש לעלילה מתואמת, מה-גם שהמתלוננים לא יכלו לדעת שאיש לא ראה את המתרחש ויוכל לסתור מיד דבריהם, לו מדובר היה בשקר;

ד. מעבר לנחוח אציין כי גם לו היתה בפני עדות המתלוננת בלבד, ללא דברי המתלונן בהודעתו **נ/3** אותם אני מאמץ, היית מוצא בה בסיס מוצק ומספק לקביעת ממצא מפליל מעבר לספק סביר, לנוכח מהימנות המתלוננת ולנוכח התמיכה שבתלונתה על-אתר באוזני השוטרים;

ה. בין-אם כוונה התנועה לשני המתלוננים, ובין-אם רק כלפי המתלונן, בוצעה עבירה של איומים כלפי המתלוננת: סעיף 192 לחוק העונשין הנ"ל מציין במפורש כי גם איום בפגיעה בגופו של אדם אחר יכול להוות איום על האדם השומע או הנוכח. ברע"פ 2038/04 **לם נ' מ.י.** (2006) הובהרה ההלכה, ונקבע כי בבחינת נסיבותיו הקונקרטיות של מקרה, במשקפי האדם הסביר, יכול איום על אחר להוות איום גם על אדם נוכח. אין ספק, שאיום חמור כתנועת-שחיטה המופנה למעסיקה של המתלוננת, יכול היה לערער את שלווה נפשה (ואכן ערער), וכל-זאת כשהנאשם מודע לנוכחותה של המתלוננת במקום, ולמצער - יכול היה לצפות כי תאיים (וראו סעיפים 38-40 לעניין **לם** הנ"ל);

ו. כתב האישום אינו מייחס לנאשם איומים על המתלונן באירוע זה, והתביעה לא ביקשה שארשיע את הנאשם על-סמך עובדות שהוכחו ואין בכתב האישום. לכן, לא יורשע הנאשם בגין האיום כלפי המתלונן. הנאשם יורשע אפוא לעניין זה על-סמך עובדות שהוכחו, שנזכרו בכתב האישום;

ז. לנוכח האמור, אני קובע שהנאשם איים על המתלוננת בתנועת השחיטה שהחווה, ומחמת הספק אינני קובע שהנאשם איים על המתלוננת בהיגדים הנטענים;

סוף-דבר:

1. אני מרשיע את הנאשם בביצוע שתי עבירות איומים: כלפי המתלונן ביום 24.3.13, על-דרך אמירה מאיימת (אישום שני); וכלפי המתלוננת ביום 28.7.13, על-דרך מחווה מאיימת (אישום ראשון);
2. אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים שיוחסה לו לעניין אמירות למתלוננת ביום 28.7.13 (אישום ראשון);

ניתן היום, ט"ו שבט תשע"ו, 25 ינואר 2016, במעמד הצדדים.

לעניין האפשרות לבסס מסקנות מרשיעות על אמרת-חוץ של עד, שהוגשה על-ידי ההגנה במהלך חקירתו הנגדית, ראו ע"פ 10121/09 פלוני נ' מ.י. (2014). במקרה דנן גם מתקיימות הנסיבות המאפשרות הסתמכות על אמרת החוץ של העד לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (מתן האמרה לא הוטל בספק; ניתנה לצדדים הזדמנות לחקור את העד מוסר האמרה; הפרט המהותי של תנועת השחיטה נעדר מעדותו בשל הימנעות שני הצדדים מחקירתו בנקודה זו);

[1]